

Sub sigiliul perpetuu al unei moșteniri...

Marele fizician Einstein, apreciind la adevărată dimensiune importanța albinelor, spunea: “Dacă ar dispărea albina de pe suprafața globului, omul ar mai avea doar patru ani de viață. Cu cât există mai multă polenizare, cu atât iarba este mai multă, sunt mai multe animale, mai mulți oameni”. Știa el ce știa, între cei știutori înscriindu-ne și noi, românii. Doar simplu turist să fii și numai un indicator de drum pe care scrie: Stupina, Știubeeni, Prisaca, Prisăceni te duce imediat cu gândul la ce e mai bun pe lumea asta, și anume mierea. Și moștenirea noastră își perpetuează durata sub semnul aceluiași sigiliu: albina.

Aceia care practică apicultura în România, și, la ora actuală, sunt peste 100.000 de persoane, aparțin tuturor categoriilor sociale. Este vorba despre o masă de oameni extrem de eterogenă, fiecare membru deținând un număr diferit de familii de albine. Cei care dețin un număr mai mic de familii de albine, și aceștia sunt cei mai numeroși, îndrăgesc albinele și își ocupă timpul liber în modul cel mai plăcut cu putință. Bucuria obținerii unui fagure de miere este extremă. Apicultorii noștri sunt practicieni, deci este vorba de o meserie, dar pentru ei apicultura nu este numai o meserie, bucuria apropierei de albine și cunoașterea lor fiind incomensurabilă.

Apicultura devine, sau a devenit realmente o profesie agricolă pentru deținătorii de stupi, pentru cei care își propun să trăiască exclusiv, sau aproape exclusiv din practicarea albinăritului. Se apreciază mai ales rolul social deosebit de important al stupăritului în ocuparea forței de muncă, prin creșterea și îngrijirea albinelor, prin prelucrarea și diversificarea produselor agricole, prin rețeaua comercială la dispoziția consumatorului. Totul decurge din valoarea alimentară, bioenergizantă și medicală a mierii și a derivatelor sale.

După ce apicultura românească a înregistrat o însemnată creștere a efectivului familiilor de albine, parțial forțată, care la începutul anilor 1989 a atins cifra de 1.418.000, în condițiile economiei de tip socialist, în ultimii ani, ca urmare a reorganizării vieții economice pe principiile economiei de piață, sectorul apicol de stat (sectorul silvic și al întreprinderilor agricole de stat, precum și cel cooperatist) în cea mai mare parte s-a dezorganizat, fapt care a determinat desființarea a numeroase stupine aparținând acestor trei sectoare economice importante de activitate. Prin modificarea structurilor economice și a posibilităților de realizare de profituri corespunzătoare noilor principii economice, și în sectorul privat s-au înregistrat numeroase cazuri de renunțare la practicarea stupăritului. Cu alte cuvinte, s-a produs o scădere a efectivului familiilor de albine în toate județele țării, ajungându-se ca, la începutul anului 1998 (din Anuarul statistic al României – 1998, fără efectuare de recensământ), efectivul pe țară al familiilor de albine să fie de 626.000, cu o producție de 10.543 de tone de miere.

Efectivul familiilor de albine, cantitatea de miere, diversificarea produselor stupului prin realizarea unor importante cantități de lăptișor de matcă, polen, apilarnil, propolis și venin de albine, înzestrarea tehnico-materială a stupinelor, precum și a unităților de condiționare și prelucrare a produselor, rezultatele activităților de cercetare științifică și de pregătire a cadrelor de apicultori situează, în prezent, România printre țările cu apicultură bine dezvoltate, cu perspectivă clară de stimulare a apicultorilor și linie perpetuă de progres.

Schema de mai jos reprezintă ansamblul unităților de cercetare, producție și învățământ ale Asociației Crescătorilor de Albine, așa cum prezentăm pe scurt și în numărul trecut al revistei:

Și, pentru că s-a încheiat luna august, “gustarul”, caracterizat printr-un cer deosebit de albastru, cu un soare mult și călduros, cu precipitații reduse, cu multe zile frumoase, să

vedem ce ar fi trebuit să facă un apicultor harnic în stupina lui. Având în vedere că, în această lună, condițiile de climă și cules sunt din ce în ce mai puțin favorabile pentru creșterea de puiet și menținerea puterii familiilor de albine, zona colinară și suprafețele de teren din zona inundabilă și Dela Dunării rămân singurele teritorii în care se întâlnește încă o vegetație care mai produce nectar și polen pe care albinele îl culeg din trifoiul alb, de la otava rămasă după cosirea fânețelor și care începe să înflorească, precum și de la vegetația din flora spontană care crește în locurile umede.

Pe măsură ce albinele care au participat la culesurile de vară continuă să moară, puterea familiilor se reduce și se intensifică acțiunile de pregătire a lor pentru sezonul apicol al anului următor.

Deci, ce lucrări se impun acum: organizarea cuiburilor prin îndepărtarea fagurilor goi; descăpăcirea după diafragmă a fagurilor cu miere puțină, echilibrarea și, eventual, completarea cu faguri cu miere sau cu sirop a rezervelor de hrană pentru iernare; schimbarea din familie a mătcilor necorespunzătoare și înlocuirea acestora cu măci tinere prolifică; administrarea de hrăniri stimulente pentru intensificarea creșterii de puiet; strâmtorarea urdinișurilor în vederea evitării furțișagurilor din stup; efectuarea, cu prilejul organizării cuiburilor, și a unui examen clinic al familiilor de albine, eventual aplicarea de tratament pentru combaterea varoozei, puietului varos, a locei americane și europene; conservarea fagurilor goi depozitați în dulapuri, corpuri de stupi și magazine prin afumarea acestora contra găselniței, cu sulf impregnat în batoane speciale; recondiționarea, după caz, a corpurilor, fundurilor și capacelor de la stupii care urmează să adăpostească familiile de albine în perioada de iarnă.

MARTA GIOGIA